

«Якщо людина, яку називають вінцем творіння, дійсно є подобою Творця, то і сама зобов'язана творити!» Цього життєвого девізу дотримується новий трудар на безмежній літературній ниві — Кириєнко Богдан Костянтинович. Він є представником «нового бароко», виступає за об'ємність, багатогранність і смисловість мистецтва в усіх його проявах. Саме тому творчість автора різнопланова, не зупиняється на якійсь одній конкретній темі. «Писати завжди є про що», — говорить він. У поезіях Богдана Кириєнка чітко простежується повага і пошана як до Самого Творця, так і до всього творива Його.

Від свого батька, священника, Костянтина Анатолійовича новий письменник успадкував силу волі, непохитність, принциповість, любов до філософії й теології. А від матері, психологині, Діани Парфенівни — співчуття, доброту, готовність подати руку допомоги у скрутні, а також творчу непосидючість, безмірну жагу до життя, і ще бажання відкривати щось нове.

Автор народився 25 листопада 1990-го року в столиці України, розпочав також тут, в Києві, свій творчий шлях.

За духовним покликанням — він богослов. Проповідник у церкві Християн віри євангельської, вважає поетику найлегшим способом донесення до людей Істини Господньої та Слова Його.

Пристрасний меломан та любитель гарних пісень, Богдан Кириєнко співпрацює з двома композиторами — В. П'ятигорським та М. Панасюком, які поклали на музику вже майже двадцять його творів!

У 2019-му році дізнався про видавництво «Зелений пес», де й видав свою першу збірку «Щироцвіття». Потім, другу, об'ємнішу книгу поезій — «Земля правди Його» та дитячо-підлітковий поетичний путівник «Скарб знайдено!» Ви тримаєте в руках четверту книгу автора — «Час вірою жити», котра наповнена вельми актуальними творами, що мають надихнути український народ на життя і працю.

В інтернет-просторі твори Богдана Кириєнка публікуються на порталі «Поезія вільних», організованому Міністерством культури України та на сайті «Укрліб». Окрім того, автор має свій канал на YouTube, який іменується назвою другої книги — «Земля правди Його».

Навчаючись поетичній майстерності у відомого поета-пісняра Вадима Крищенка, використовує його безцінні поради — «брататися з рідним словом» і «працювати на тим, щоб слово було рельєфним» — тобто знаходити нові застосування, нові форми для знайомих слів і фраз, беручи приклад із великого метра сучасної української літератури — самої Ліни Костенко.

Автор щиро бажає своїм читачам і слухачам здоров'я, миру, благополуччя та благодатного життя в оновленій Богом, благословенній Україні!

О, безтурботність

Я пам'ятаю, як з вікна свого дивився
На безтурботні ігри дітлахів,
Спостерігав, як вони забавлялись,
Як у війну затято грались:
Копало троє з них уявний рів,
А решта — палиці у різні боки виставляли
(Гвинтівками собі їх уявляли).
Так ця малеча із уявного знаряддя
Одне у одного стріляла,
І кричала:
«Піф-паф! Тра-та-та-та! Тюф-тюф!
Бу-бух! Ба-бах! Ту-ду-ду-ду!
Вже все — тобі кінець!
Пали! Стріляй! Хапай, хай тобі грець!
Вперед! Ура-а-а!
Миколо, тебе вбито!
Вперед, на ворога! Потрібно пристрілити!
Ловіть негайно Стеця, бо він — ворог!»
А поруч на сосні сидів і з них сміявся чорний ворон:

«Кра! Кро-кра!
Вируй! Лютуй війна-біда!
Довіку честь тобі й хвала!
Ура-а-а!
Кря-кра! Кро-кра!»

І так тоді подумалось мені:
Що бачать вони доброго в війні?
Дітей так ваблять битви-стрілянини,
Що запальний азарт виховують в дитині.
Такі пригоди їх відверто забавляють,
Але ж вони зовсім не знають,
У що грають!
Сьогодні, знаю, будь-яка дитина
Не може уявити й на хвилину,
Наскільки небезпечна є ця гра!
Дитячим розумом уперто уявляють
Вони, що одне в одного стріляють,
І не турбуються, одначе, про життя
Своє, й про долю свого друга;
Вони ж бо не по-справжньому вбивають —
Добре знають,
Що після бою знов гуртом зійдуться.

Ох, ця дитяча простота,
Яку доросле їм життя
Навік перебудує у скрутну реальність —
Вогняно-гостру злобу та затятість!
Воно введе їх у жорстокий світ,
У світ ненависті й безумства!
Там — справжні битви, справжні війни!